

เขตอุตสาหกรรมส่งออกโดยทั่วไป

ความหมายของเขตส่งเสริมการส่งออกประเภทต่าง ๆ

เขตส่งเสริมการส่งออกอาจกระทำได้หลายวิธี มีชื่อเรียกแตกต่างกันไปตามลักษณะการดำเนินงาน ได้แก่¹

1. เขตท่าเรือเสรี (Free Port or Free Airport Zone)
หรือเขตท่าเรือศุลกากรเสรี (Free Entry Area)
2. เขตเสรี (Free Zone)
3. เขตการค้าเสรี (Free Trade Zone or Free Commercial Zone) หรือ เขตการค้าต่างประเทศ (Foreign Trade Zone)
4. เขตอุตสาหกรรมส่งออก หรือ เขตอุตสาหกรรมแปรรูปเพื่อการส่งออก (Export Processing Zone or Export Manufacturing Zone)
5. คลังสินค้าทัณฑ์บน (Bonded Warehouse)

1. เขตท่าเรือเสรี หรือ เขตท่าเรือศุลกากรเสรี คือเขตท่าเรือที่จะนำสินค้าเข้าประเทศ หรือนำออกไปต่างประเทศ โดยจะได้รับการยกเว้นภาษีศุลกากร ไม่มีการกำหนดอาณาเขตบริเวณท่าเรือไว้ตายตัว

2. เขตเสรี คือบริเวณบางส่วนตามท่าเรือต่าง ๆ ที่ได้กำหนดอาณาเขตไว้แน่นอน เพื่อประโยชน์ทางศุลกากรในด้านการควบคุมและหารายได้จากสินค้าที่ส่งออกหรือนำเข้าประเทศ โดยบริเวณนี้ได้รับอนุญาตให้ทำการค้า

¹ สุวี เสริมภูมิก, บทบาทของนิคมอุตสาหกรรมในการพัฒนาอุตสาหกรรม, อัดสำเนา, วิทยานิพนธ์ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. 2516, หน้า 172

แบบรวมสินค้าเพื่อส่งไปจำหน่ายที่อื่น (Entrepot) หรือ การค้าแบบส่งกลับออกไป (Re - Export)

3. เขตการค้าเสรี หรือ เขตการค้าต่างประเทศ คือ เขตจำกัดที่มีรั้วล้อมรอบ อาจจะตั้งอยู่ในบริเวณหรือต่อเนื่องกับบริเวณท่าเรือ หรือท่าอากาศยานที่นำของเข้า สามารถนำของจากต่างประเทศทุกชนิดที่ไม่เป็นการต้องห้ามตามกฎหมายเข้ามาเก็บไว้จำหน่าย ตั้งแสดง กักเลือก จำแนกบรรจุหีบห่อใหม่ ประกอบ ดัดแปลงคุณภาพ ทำความสะอาด ผสมกับของนำเข้ามาจากต่างประเทศ หรือที่ผลิตได้ภายในประเทศ โดยไม่ต้องเสียภาษีศุลกากร จะเก็บไว้นานเท่าใดก็ได้ แต่ต้องเสียค่าเก็บรักษาและค่าประกันภัยจนกว่าจะมีการส่งออกไปประเทศอื่น แต่ถ้าจำหน่ายภายในประเทศจะต้องเสียค่าธรรมเนียมและภาษีศุลกากร เช่นเดียวกับสินค้าธรรมดาทั่วไป

4. เขตอุตสาหกรรมส่งออก หรือ เขตอุตสาหกรรมแปรรูปเพื่อการส่งออก เป็นเขตปลอดภาษีที่จัดไว้เพื่อเป็นแหล่งอุตสาหกรรมที่ประกอบการผลิตหรือ แปรรูปเป็นสินค้าประเภทต่าง ๆ โดยสิ่งวัตถุดิบหรือวัตถุดิบสำเร็จรูปเข้ามาผลิตเพื่อส่งออกเป็นส่วนใหญ่ ถ้าแบ่งจำหน่ายในประเทศก็ต้องเสียค่าธรรมเนียมและภาษีศุลกากรตามปกติ

"เขตอุตสาหกรรมส่งออก" ตามความหมายในประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 339 หมายถึง เขตพื้นที่ที่กำหนดไว้สำหรับการประกอบอุตสาหกรรมเพื่อส่งผลิตภัณฑ์ หรือผลิตผลออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ

5. คลังสินค้าทัณฑ์บน หมายถึง คลังสินค้าหรือที่ยันคงอันเป็นสถานที่เก็บสินค้าต่างประเทศที่นำเข้า โดยยังไม่ต้องเสียภาษีศุลกากร และถ้าสินค้านั้นส่งกลับไปยังต่างประเทศก็ไม่ต้องเสียภาษี แต่ถ้าสินค้าที่นำออกไปจากคลังสินค้าได้นำเข้ามาเพื่อการบริโภคในประเทศ ผู้ส่งเข้าจะต้องเสียภาษี แต่ได้รับการผ่อนผันให้แบ่งนำออกจากคลังสินค้าทัณฑ์บนเพื่อขอชำระอากรเป็นงวด ๆ ตามจำนวนที่ต้องการได้ภายในกำหนด 1 ปี เจ้าของคลังสินค้าจะต้องทำสัญญา

ประกันหรือค้ำประกันให้ไว้แก่รัฐบาล เพื่อเป็นประกันค่าภาษีอากร หรือค่าชดใช้
 อยู่อื่น และจะต้องเสียค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประจำปี

นอกจากความหมายดังกล่าวแล้ว ยังมีคลังสินค้าค้ำประกันอีก 2 ประ
 เภทคือ คลังสินค้าค้ำประกันประเภทร้านค้าปลอดอากร สำหรับแสดงและขายสินค้า
 เพื่อให้ นำออกไปนอกประเทศ และอีกประเภทหนึ่งคือ คลังสินค้าค้ำประกันประเภท
 โรงผลิตสินค้าซึ่งอนุญาตให้ใช้ของที่นำเข้ามาและเก็บในคลังสินค้าค้ำประกัน ทำ
 การผลิตหรือผสม หรือประกอบในโรงผลิตสินค้าได้

ผลจากการดำเนินการ เขตส่งเสริมการส่งออกต่าง ๆ

1. เขตท่าเรือเสรี ก่อให้เกิดประโยชน์ คือ

1) การส่งวัตถุดิบนำเข้ามา สามารถนำเข้าได้ปริมาณมากเพราะไม่
 ต้องเสียภาษีขาเข้า จะช่วยลดค่าใช้จ่ายต่อหน่วยลงได้ และเป็นช่องทางให้
 กิจกรรมพาณิชย์นาวีของประเทศมีงานทำมากขึ้น

2) ทำให้พิธีการศุลกากรสำหรับการส่งออกหรือส่งกลับออกไปง่าย
 ขึ้น ช่วยลดค่าใช้จ่ายในการนำเข้ามาคลังสินค้าค้ำประกัน และไม่ต้องเสียเวลาใน
 การคืนอากร

3) เป็นการสนับสนุนการค้าเสรี และเพิ่มการจ้างแรงงานให้สูง
 ขึ้นเมื่อมีการนำสินค้าเข้ามาเพื่อทำการคัดเลือก แบ่งแยกตามคุณภาพ บรรจุ
 หีบห่อใหม่ ผสม หรือผลิตขึ้นใหม่และส่งกลับออกไปโดยไม่ต้องผ่านพิธีการศุลกากร

ผลเสียอันอาจเกิดขึ้นคือ กระทบกระเทือนต่อรายได้ทางศุลกากร
 และอาจมีการลักลอบหนีภาษีจากเขตท่าเรือเสรีเข้าประเทศ

2. เขตการค้าเสรี หรือ เขตการค้าต่างประเทศ ตามชื่อที่เรียก

ในสหรัฐอเมริกา จุดประสงค์ของเขตการค้าเสรี คือ

1) ส่งเสริมการค้าให้เจริญรวดเร็วขึ้น

2) อำนวยความสะดวกแก่สินค้าเข้า สินค้าที่ส่งผ่านประเทศ

การส่งสินค้ากลับ (Re - Export) หรือ การถ่ายลำ (Transhipment)

3) จัดบริการสิ่งอำนวยความสะดวกและสาธารณูปโภคต่าง ๆ

เขตการค้าเสรีที่เกี่ยวกับการส่งออก มักตั้งอยู่ที่จุดซึ่งเป็นที่รวมของเส้นทางเดินเรือ และการบิน ซึ่งมีผู้ใช้บริการมาก เพื่ออาศัยประโยชน์จากการพาณิชย์กรรมซึ่งพัฒนาแล้ว แรงงานที่ชำนาญมีอยู่มากและค่าแรงค่อนข้างต่ำ การควบคุมธุรกิจและอัตราแลกเปลี่ยนมีอยู่น้อย เขตการค้าเสรีส่วนใหญ่ไม่ยอมให้มีการประกอบกิจการอุตสาหกรรม เพราะไม่มีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกในการที่จะผลิตสินค้าและไม่มีเนื้อที่กว้างขวางพอที่จะทำเป็นโรงงานอุตสาหกรรม แต่ก็อาจทำการผลิตได้โดยจะต้องมีการขออนุญาตพิเศษ มีสิ่งอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับคลังสินค้าให้เช่าในระยะสั้น หรือเป็นครั้งคราวสำหรับการเก็บรักษาในระยะยาว หรือเพื่อการแปรรูป

ลักษณะพิเศษของเขตการค้าเสรี คือ เสรีเฉพาะในเรื่องภาษีศุลกากร ยังต้องมีการตรวจสอบสินค้า เพื่อป้องกันการลักลอบนำสิ่งผิดกฎหมายเข้าประเทศ และโดยทั่วไปแล้ว สินค้าที่นำเข้ามาจากประเทศที่มีความสัมพันธ์ทางการค้าโดยปกติสามารถนำเข้าได้ จะจำกัดเฉพาะสินค้าที่ถูกห้ามนำเข้า หรือสินค้าที่เป็นอันตรายต่อสินค้าอื่น เช่น วัตถุไวไฟ หรือสินค้าที่มีข้อจำกัดพิเศษ สินค้าที่ผลิตภายในประเทศและสินค้าต่างประเทศที่ชำระภาษีแล้ว เมื่อนำเข้ามาในเขตการค้าเสรี จะถือเป็นสินค้าขาออกของประเทศ มีสิทธิที่จะได้รับการส่งเสริมและคืนภาษี ข้อห้ามในเขตการค้าเสรีคือ ห้ามการขายปลีก เว้นแต่จะขายให้แก่ผู้โดยสารที่จะเดินทางออกนอกประเทศ และ ห้ามการพักอาศัยในเขตนี้

ผลประโยชน์ที่จะได้รับขึ้นอยู่กับ กฎระเบียบและข้อบังคับในการควบคุม สิทธิพิเศษ สิ่งอำนวยความสะดวก และสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ

ประโยชน์ทางการเงินได้แก่ การประหยัดเงินทุนในการชำระภาษี คือ จะต้องชำระภาษีต่อเมื่อมีการนำสินค้าออกจากเขตการค้าเสรี และเสียเฉพาะปริมาณที่มีการเคลื่อนย้ายออกไปเท่านั้น ในกรณีที่มีการแปรรูปสินค้าเพื่อกำจัดความชื้น ของเสีย หรือส่วนที่เสียหายในเขตนี้ จะทำให้น้ำหนักลดลง

การเรียกเก็บภาษีศุลกากรตามปริมาณหรือน้ำหนักก็จะลดลง เป็นการประหยัดได้ ค่าขนส่งอาจลดลงเพื่อใช้วิธีขนส่งเป็นจำนวนมากเข้ามาในเขตนี้เพื่อประกอบหรือบรรจุหีบห่อใหม่ และสินค้าในเขตนี้ก็สามารถใช้ค่าประกันการกู้ยืมได้ ในแง่ของผู้ประกอบการเขตการค้าเสรี อาจเป็นรัฐบาลหรือเอกชน จะได้รับรายได้จากค่าเช่า รัฐบาลจะได้ภาษีเงินได้เพิ่มขึ้น และเป็นการสนับสนุนทางการเงินแก่การค้าและอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดเล็กที่ต้องสั่งสินค้าเข้าจากต่างประเทศเพื่อการผลิตหรือการค้า

ในด้านความสะดวก สินค้าอาจเก็บไว้ได้เป็นเวลานาน อาจเก็บไว้จนกว่าสินค้าจะมีราคาสูงขึ้นจึงจะระบายสินค้า หรือใช้เขตนี้เป็นที่บรรจุหีบห่อที่ดีราและปิดผนึก ตามความต้องการของผู้บริโภค หรือตามข้อบังคับของกฎหมายในประเทศ หรืออาจผสมวัตถุดิบในประเทศกับสินค้ากึ่งสำเร็จรูปเพื่อให้เกิดประโยชน์ทางการตลาด ผู้ที่ทำการค้าแบบส่งออกอีกทอดหนึ่งจะได้รับประโยชน์มาก เพราะไม่ถูกกระทบกระเทือนจากภาวะภาษี สินค้าที่เกินโควตานำเข้าก็อาจเก็บไว้ในเขตนี้ได้ อาจใช้เป็นที่พักรอการตรวจตราจากเจ้าหน้าที่ หรือเพื่อเจรจาทอรองกับลูกค้าก่อนจะนำไปเสียภาษี ตลอดจนเป็นที่พักสินค้าเพื่อทำการแก้ไขหีบห่อให้ถูกต้องก่อน สามารถให้บริการต่าง ๆ เพื่อความสะดวก เช่น ไปรษณีย์ โทรเลข โทรศัพท์ การขนส่ง ธนาคาร

ประโยชน์ในด้านอื่นคือ สินค้าที่ผลิตในเขตการค้านี้จะขายในตลาดต่างประเทศได้ในราคาสูง ซึ่งเป็นการขยายตลาดออกไป ทำให้ประชาชนมีงานทำและมีรายได้เพิ่มขึ้น ทำให้เศรษฐกิจเจริญ ส่งเสริมให้มีการลงทุนเพราะผู้ประกอบการจะได้รับความสะดวกและไม่ต้องเสียอากรวัตถุดิบนำเข้า

ผลเสียอันอาจเกิดขึ้น เช่นเดียวกับเขตท่าเรือเสรี คือ อาจมีผลกระทบต่อรายได้ของรัฐ เช่น การลักลอบหนีภาษี การเว้นการเก็บภาษีศุลกากรทำให้รายได้ลดลง และถ้าไม่ส่งออกไปต่างประเทศมากเท่าที่ควร การนำเข้ามาจากภายในประเทศ จะเป็นการทำลายอุตสาหกรรมในประเทศ เพราะได้

เปรียบจากข้อยกเว้นต่าง ๆ ก่อให้เกิดการผูกขาด และเป็นช่องทางให้มีการ ลักลอบหลบภาษีได้ง่ายถ้าเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องไม่สุจริต

3. เขตอุตสาหกรรมส่งออก หรือ เขตอุตสาหกรรมแปรรูปเพื่อ การส่งออก มีลักษณะการดำเนินงาน เช่นเดียวกับนิคมอุตสาหกรรม คือ ต้อง มีการวางแผนโครงการ สํารวจข้อมูลสถิติต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เลือกหาที่ตั้ง วางแผนงาน จัดหน่วยบริหารงาน ฯลฯ ลักษณะพิเศษของเขตอุตสาหกรรม ส่งออก ซึ่งอาจตัดแปลงจากเขตการค้าเสรีคือ ฝ่ายจัดการและฝ่ายผลิตของ บริษัทอุตสาหกรรมสามารถรวมอยู่ในบริเวณเดียวกันได้ และมุ่งให้ผลผลิตที่ เกิดขึ้นส่งออกนอกประเทศทั้งหมด หรือเกือบทั้งหมด โดยจะมีผู้ชำนาญงาน ขององค์การบริหารงานเขตอุตสาหกรรมส่งออกช่วยให้คำแนะนำและแก้ปัญหา ของผู้ลงทุนอุตสาหกรรมในเรื่องต่าง ๆ เป็นการคัดถอนขึ้นการดำเนินงานให้ รวดเร็วยิ่งขึ้น และเป็นประโยชน์ในด้านการป้องกันการเสียหายซ้ำซ้อน ตัด ปัญหาในการคืนภาษีวัตถุดิบนำเข้า แต่จะต้องมีการควบคุมด้านการลักลอบ หนีภาษี

ข้อแตกต่างระหว่างเขตการค้าเสรีและเขตอุตสาหกรรมส่งออก ซึ่งต่างก็เป็นบริเวณปลอดภาษี คือ เขตการค้าเสรี มีลักษณะเป็นการนำสินค้า เข้ามาขนาดใหญ่ (Bulk) แล้วนำมาแยกหีบห่อ (Repacking) ส่งออก ไปจำหน่ายในตลาดต่างประเทศ ส่วนเขตอุตสาหกรรมส่งออก เป็นการ นำวัตถุดิบเข้ามาผลิตตามกรรมวิธีทางอุตสาหกรรมและส่งออกไปจำหน่าย ต่างประเทศ

ประโยชน์ที่จะได้รับจากเขตอุตสาหกรรมส่งออกในด้านเศรษฐกิจ และสังคมคือ

1) เป็นการส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก ให้มีการส่งออกมากขึ้น เป็นผลให้มีการนำพาซึ่งเงินตราต่างประเทศ ช่วยแก้ ปัญหาการขาดดุลทางการค้าและดุลการชำระเงิน ก่อให้เกิดอุตสาหกรรมประเภท

ใหม่ ๆ และการเพิ่มผลผลิต

- 2) เป็นการสร้างงานให้แก่แรงงานจำนวนมาก จะช่วยแก้ปัญหาทางสังคมในด้านเศรษฐกิจ ปัญหาการว่างงานภายในประเทศ
- 3) นำเทคนิคการผลิตใหม่ ๆ มาใช้ในการดำเนินการผลิตทางอุตสาหกรรม
- 4) อาจมีการใช้ทรัพยากรภายในประเทศมากขึ้น โดยการใช้วัตถุดิบภายในประเทศ เป็นส่วนประกอบหรือส่วนสำคัญในการผลิตสินค้า
- 5) เป็นสิ่งจูงใจให้มีการลงทุนในค้ำอุตสาหกรรมทั้งจากผู้ลงทุนในประเทศและต่างประเทศ ในแง่ที่ช่วยลดต้นทุนการผลิต ประหยัดการลงทุนด้านสาธารณูปโภค ลดภาระภาษี และดอกเบี้ยเงินลงทุน ประหยัดเวลาในขั้นตอนการดำเนินงาน และได้รับความสะดวกในด้านอื่น ๆ อีกด้วย
- 6) สามารถควบคุมโรงงานที่จัดตั้งขึ้นให้เป็นระเบียบ ป้องกันปัญหาเรื่องสิ่งแวดล้อมและปัญหาอื่น ๆ อันเนื่องมาจากอุตสาหกรรม
- 7) ช่วยขยายตลาดอุตสาหกรรมในต่างประเทศ เนื่องจากต้นทุนการผลิตต่ำ สามารถแข่งกับตลาดต่างประเทศได้

ผลเสียอันอาจเกิดขึ้น เช่นเดียวกับเขตการค้าเสรี

4. คลังสินค้าทัณฑ์บน ให้ประโยชน์แก่ผู้นำเข้าและผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในอันที่จะผ่อนคลายภาระด้านการเงินและการผลิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมให้มีอุตสาหกรรมการผลิตภายในประเทศ โดยให้ผู้ประกอบการใช้เป็นที่พักเก็บวัตถุดิบและชิ้นส่วนที่นำเข้ามา และใช้เป็นสถานที่ผลิต เมื่อประกอบการผลิตแล้วจะส่งผลิตภัณฑ์ทั้งหมดออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ เป็นบริเวณเสรีทางศุลกากร โดยไม่ต้องเสียภาษีขาเข้า

ประโยชน์จากการดำเนินการที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่งออกจะได้รับจากคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า คล้ายคลึงกับเขตอุตสาหกรรมส่งออก คือ ตัดขั้นตอนความล่าช้าจากพิธีการศุลกากรในการนำเข้าและส่งออก

จะช่วยประหยัดต้นทุนในการดำเนินงานได้มาก ได้รับความสะดวกในการทำงาน
ลดภาระด้านดอกเบี้ย และความล่าช้าในการคืนภาษี

ลักษณะของเขตอุตสาหกรรมส่งออกในต่างประเทศ

1. ข้อพิจารณาเกี่ยวกับการจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมส่งออก

นโยบายหลักที่ประเทศต่าง ๆ นิยมใช้เขตอุตสาหกรรมส่งออกเป็น
มาตรการในด้านต่าง ๆ คือ เพื่อเพิ่มปริมาณการค้า สร้างโอกาสในการทำงาน
และนำเทคนิคการผลิตใหม่ ๆ เข้ามา ดังนั้นหลักสำคัญในการพัฒนาเขตอุตสาหกรรม
ส่งออก คือ มุ่งหวังที่จะดึงดูดการลงทุนในต่างประเทศมาลงทุนในเขตอุตสาหกรรม
ส่งออก บริษัทที่สนใจจะลงทุนมักจะเป็นบริษัทขนาดใหญ่ประเภท Multi-
National Company ¹ ซึ่งมีกิจการธุรกิจประเภทต่าง ๆ ทั่วโลก จึงสามารถ
รู้ถึงสภาพเศรษฐกิจการตลาด ทิศทางของการพัฒนาอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ
ที่เกี่ยวข้อง หลักดังกล่าว จะเป็นวิธีสนองนโยบายข้างต้นได้ดีที่สุด ข้อพิจารณา
ในการจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมส่งออกจึงเป็นสิ่งที่นำไปประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับ
เขตอุตสาหกรรมส่งออกได้เป็นอย่างดี ในอันที่จะชักชวนให้นักลงทุนต่างประเทศ
เข้ามาดำเนินการ ข้อพิจารณาต่าง ๆ ซึ่งจะต้องได้รับการศึกษาหาข้อมูล คือ

- 1) แหล่งแรงงานมีเพียงพอหรือไม่ คุณภาพของแรงงานและ
อัตราค่าจ้าง
- 2) ด้านการคมนาคม เป็นศูนย์การคมนาคมขนาดใหญ่ระหว่าง
ประเทศหรืออยู่ใกล้ท่าอากาศยาน ท่าเรือ ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการส่งสินค้า
ออกไปยังตลาดโลกได้เร็ว และเป็นระยะสั้นที่สุด
- 3) กฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินงานเขตอุตสาหกรรมส่งออก
การให้ความสะดวกในด้านต่าง ๆ เช่น ธุรกรรม การธนาคาร การตรวจคน
เข้าเมือง ตลอดจนสิ่งจูงใจในด้านการลงทุน

¹Multi-National Company หมายถึง บริษัทซึ่งมีการร่วมลงทุนจาก
หลายประเทศ

4) ด้านวัตถุดิบ การตลาดทั้งภายในและภายนอกประเทศรวมทั้งเขตอุตสาหกรรมส่งออกในประเทศใกล้เคียง ซึ่งอาจมีผลต่อการแย่งตลาดการค้าได้

5) เสถียรภาพและสถานการณ์ทางการเมือง

6) แนวนโยบายในการบริหาร เขตอุตสาหกรรมส่งออก

7) ในด้านผังเมือง การจราจร บริเวณที่พักอาศัยของแรงงาน และการบริการสังคม อาจก่อให้เกิดปัญหาได้ในระยะยาว ถ้าไม่มีการวางแผนที่ดี

ข้อพิจารณาเหล่านี้สามารถใช้เป็นบทเรียนในการจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมส่งออกขึ้นใหม่ได้ เช่น ประเทศสาธารณรัฐจีน ซึ่งเป็นประเทศแรกในเอเชียที่จัดตั้งเขตอุตสาหกรรมส่งออกโครงการแรกที่ เกาซุง (Kaohsiung) ใช้บริเวณติดท่าเรือและอยู่ในเขตเมือง จึงก่อให้เกิดปัญหาความแออัดของการจราจรทางบก การขาดแคลนที่พักอาศัยของแรงงาน เพราะราคาที่ดินแพง โครงการที่ 2 ตั้งขึ้นที่เมือง ไตชุง (Taichung) ซึ่งอยู่ในเขตชานเมืองก็ยังมีปัญหาด้านการจราจรทางบกและการขนส่งไปยังท่าเรือ โครงการที่ 3 ตั้งขึ้นที่ นานซื่อ (Nantze) ห่างจากท่าเรือเกาซุงประมาณ 10 กม. สามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้พอสมควร จากตัวอย่างนี้ ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี และฟิลิปปินส์ ได้นำมาปรับปรุงในการจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมส่งออก โดยจัดเป็นบริเวณส่วนหนึ่งของเมืองใหม่ หรือจัดเป็นชุมชนใหม่ เช่นที่เมือง บาดาน ประเทศฟิลิปปินส์ และเมืองมาซาน ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี

2. การบริหารและดำเนินงานของเขตอุตสาหกรรมส่งออก

แนวนโยบายการบริหารและดำเนินงานของเขตอุตสาหกรรมส่งออกในแต่ละประเทศย่อมแตกต่างกันไปตามปัญหาแวดล้อมและนโยบายการจัดตั้ง การดำเนินงานเขตอุตสาหกรรมส่งออกเพื่อให้ได้ประสิทธิภาพสูงสุด ควรจะ

1) จัดการดำเนินงานเกี่ยวกับขั้นตอนของงานผลิต

อุตสาหกรรมให้รวดเร็วที่สุด

2) ให้บริการแก่นักลงทุนได้มีความคล่องตัวในการดำเนินงานอุตสาหกรรม

3) ดูแลและควบคุมการผลิตให้ได้มาตรฐานสากล

4) ร่วมแก้ปัญหาต่าง ๆ ทางด้านสังคมภายในเขตอุตสาหกรรมส่งออก

5) กฎหมายเกี่ยวกับเขตอุตสาหกรรมส่งออกจะต้องสะดวกแก่การปฏิบัติและอำนวยความสะดวกแก่ผู้ประกอบการตามสมควร

6) เจ้าหน้าที่ระดับต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องจะต้องมีความเข้าใจชำนาญงานและมีแนวนโยบายในการปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพ สิ่งสำคัญที่สุดคือจะต้องมีความซื่อสัตย์สุจริต

7) รวมหน่วยงานต่าง ๆ เช่น ธนาคาร ศุลกากร การขนส่ง การไปรษณีย์โทรเลข ประชาสัมพันธ์ การควบคุม และงานบริการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องให้อยู่ในบริเวณเดียวกัน เพื่อให้การดำเนินงานติดต่อและประสานงานได้ผลดีและรวดเร็ว

3. ประเภทอุตสาหกรรมในเขตอุตสาหกรรมส่งออก

สิ่งสำคัญในการเลือกประเภทอุตสาหกรรมในเขตอุตสาหกรรมส่งออก จะต้องคำนึงถึงจำนวนผู้บริโภครถ การตลาด และวัตถุดิบ อุตสาหกรรมที่เหมาะสมกับเขตอุตสาหกรรมส่งออก ควรจะเป็นอุตสาหกรรมประเภทใช้แรงงานมาก (Labour Intensive Industries) เนื่องจากเขตอุตสาหกรรมส่งออกเป็นบริเวณเฉพาะที่สามารถเพิ่มแหล่งแรงงานได้มาก ในบางประเทศสามารถใช้แรงงาน 16 - 24 ชั่วโมงต่อวัน ซึ่งหมายถึงว่าจำนวนคนงานที่ใช้ในเขตอุตสาหกรรมส่งออก จะเพิ่มเป็น 2 - 3 เท่าของจำนวนคนงานในโรงงานอุตสาหกรรมทั่วไป

อุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานมากนี้ได้แก่ อุตสาหกรรมผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป เฟอร์นิเจอร์ เครื่องอิเล็กทรอนิกส์ เครื่องมือการแพทย์ เครื่องหนัง

ผสมปลอม ตุ๊กตา เครื่องกีฬา เพชรพลอย และเครื่องประดับต่าง ๆ ฯลฯ
 แนวนโยบายการจัดประเภทอุตสาหกรรมส่งออก อาจแตกต่างกันในแต่ละประเทศ
 ทั้งนี้ขึ้นกับผลได้ทางเศรษฐกิจของประเทศนั้น ๆ เช่น

ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี พยายามนำกิจการอุตสาหกรรมต่อเรือเดิน
 สมุทร ซึ่งใช้ระบบทุนและแรงงานมาก (Capital and Labour Intensive
 Combined) และโรงงานผลิตปุ๋ยเคมีเข้ามาอยู่ในเขตอุตสาหกรรมส่งออก ซึ่ง
 โดยทั่วไปแล้วอุตสาหกรรมหนักและอุตสาหกรรมเคมีมักจะไม่นิยมนำมาอยู่ในเขต
 อุตสาหกรรมส่งออก

ประเทศมาเลเซียและสิงคโปร์ จัดเขตอุตสาหกรรมส่งออกในระบบ
 ผสม คือ จัดเป็นบริเวณเฉพาะ หรือบริเวณอุตสาหกรรมทั่วไปที่สามารถจะคัด
 แปลงเป็นเขตอุตสาหกรรมส่งออกในอนาคตได้ ซึ่งระบบนี้อาจต้องใช้เจ้าหน้าที่
 ควบคุมแต่ละโรงงานมาก

ประเทศอิสราเอลซึ่งเป็นแหล่งผลิตผลทางการเกษตรที่สำคัญ ได้จัด
 ประเภทของอุตสาหกรรมในเขตอุตสาหกรรมส่งออกรวมไปถึงวัตถุประสงค์ทางการ
 เกษตรที่ขึ้นอยู่กับภาวะการตลาดเป็นสำคัญ และมีการนำไปจำหน่ายในประเทศ
 ยุโรปตะวันตก โดยการขนส่งทางเครื่องบินในรัศมีประมาณ 1,000 ไมล์ ใช้
 เวลาเดินทางไม่เกิน 5 ชั่วโมง ทำให้มีรายได้เข้าประเทศปีละมาก ๆ อาจเป็น
 แนวทางในการพัฒนาเขตอุตสาหกรรมของประเทศที่มีวัตถุประสงค์ทางการเกษตรเป็น
 พื้นฐาน เช่น ประเทศไทยได้ เพราะมีตลาดในฮ่องกง สิงคโปร์ มาเลเซีย
 อินโดนีเซีย อยู่แล้ว และอาจขยายไปยังประเทศอื่น ๆ ในเอเชียอีกได้

เขตอุตสาหกรรมส่งออกในประเทศต่าง ๆ

ก. การจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมส่งออกแบบนอกรัฐไอร์แลนด์
 (Shannon Industrial Export Free Zone)

1. เหตุผลในการจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมที่แบบนอกรัฐ

กล่าวได้ว่าเขตอุตสาหกรรมส่งออกที่แบบนอกรัฐ เป็นต้นแบบของ

เขตอุตสาหกรรมส่งออกในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก มีประวัติความเป็นมาคือ
 เดิมประเทศไอร์แลนด์เป็นส่วนหนึ่งของเครือจักรภพอังกฤษ ได้
 รับเอกราชเมื่อ ค.ศ. 1922 และประกาศเป็นสาธารณรัฐไอร์แลนด์เมื่อ
 ค.ศ. 1948 มีเนื้อที่ทั่วประเทศประมาณ 27,000 ตารางไมล์ ประชากร
 ส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกรรมและเลี้ยงสัตว์ เพราะมีพื้นที่ว่างและฝนตกตลอดปี

เมืองเชนนอนตั้งอยู่บริเวณปากแม่น้ำเชนนอน ในภูมิภาคตะวันตก
 กลางของไอร์แลนด์ เป็นที่ตั้งของท่าอากาศยานสากล ซึ่งเป็นศูนย์กลางการ
 คมนาคมทางอากาศระหว่างยุโรปและสหรัฐอเมริกา บรรดาสายการบินที่บิน
 ข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกคิดในสมัยก่อนต้องลงจอดเพื่อเติมเชื้อเพลิง และ
 ตรวจสอบเครื่องบินซึ่งเป็นเครื่องบินแบบใบพัด ไม่สามารถบินตรงจากอังกฤษ
 ไปสหรัฐฯ รวดเดียวได้ ต่อมาความสำคัญของสนามบินเชนนอนเริ่มเสื่อมลง
 เมื่อมีเครื่องบินโดยสารไอพ่นเข้ามาแทน สามารถบินระยะยาวได้โดยไม่ต้อง
 แวะเติมเชื้อเพลิง ประกอบกับระยะหลัง ที่ผลประโยชน์ทางเกษตรไม่ได้ผล
 มีโรคพืชระบาด ทำให้ประชาชนไม่มีงานทำ และอพยพไปยังประเทศต่าง ๆ
 จนมีประชากรเหลือเพียง 2.9 ล้านคน ในค.ศ. 1955

วิกฤติการณ์ดังกล่าวนี้ ทำให้รัฐบาลตั้งเป้าหมายที่จะพัฒนาประเทศ
 โดยเร่งส่งเสริมอุตสาหกรรมแทนเกษตรกรรม และมุ่งหวังที่จะชักจูงชาวต่าง
 ประเทศเข้ามาลงทุน ได้แบ่งภูมิภาคเพื่อการพัฒนาออกเป็น 9 ภูมิภาค มี
 หน่วยงานพิเศษที่รับผิดชอบดูแล คือ Industrial Development Authority
 เรียกชื่อว่า IDA สังกัดโดยตรงต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมและ
 พาณิชยกรรม มีหน้าที่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ผลิตในการวางโครงการ ให้ความสะดวก
 ในการจัดตั้งดำเนินงานให้บริการและส่งเสริมอุตสาหกรรมแขนงต่าง ๆ ตลอด
 จนแจ้งให้ผู้ผลิตในต่างประเทศทราบว่า ในไอร์แลนด์มีความสะดวกประการใด
 บ้างที่จะอำนวยให้แก่อุตสาหกรรมใหม่ ๆ IDA นี้จะทำหน้าที่ดูแลภูมิภาคต่าง ๆ
 ยกเว้นภูมิภาคตะวันตกกลาง ให้อยู่ในความรับผิดชอบของบริษัทพัฒนาท่าอากาศ-

ยานเสรีเชนนอน (Shannon Free Airport Development Co., Ltd.)
มีอำนาจดำเนินการ เช่นเดียวกับ IDA

บริษัทพัฒนาฯ ได้พยายามหาทางให้สายการบินที่บินข้ามมหาสมุทร
แอตแลนติกกลับมาใช้สนามบินเชนนอนอีก โดยมีเหตุผลว่า

1) เชื่อว่าการคมนาคมทางอากาศ จะช่วยให้มีการขนส่งสินค้า
ทางอากาศได้มากขึ้นในระยะ 10 ปีข้างหน้า

2) จะเป็นการพัฒนาการพาณิชย์และอุตสาหกรรม ซึ่งจะ
เป็นแหล่งงานให้แก่ประชากรที่เพิ่มขึ้น ปีละประมาณ 25,000 คน ช่วยแก้ปัญหา
การว่างงานจนต้องอพยพไปต่างประเทศเป็นจำนวนมาก

3) มีนโยบายที่จะส่งผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเป็นสินค้าออก โดย
ให้ความคุ้มครองด้านพิกัดอัตราศุลกากร

จากเหตุผลดังกล่าว จึงได้มีการจัดตั้งร้านค้าปลอดภาษี (Duty
Free Shop) แห่งแรกของโลกในท่าอากาศยานชั้น จัดหาสินค้าคุณภาพดีจาก
ทั่วโลกมาจำหน่ายในราคาถูกลง ทำให้สายการบินที่บินข้ามมหาสมุทรแอตแลนติก
ทุกสายมาแวะลง เพื่อเอาใจผู้โดยสาร และจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมส่งออกใน
บริเวณสนามบินด้านตะวันออก เพื่อความสะดวกในการขนส่งทางอากาศ ซึ่ง
ทำให้สนามบินได้ใช้ประโยชน์สำหรับผู้โดยสารและขนส่งสินค้าด้วย

2. การจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมที่เชนนอน เขตอุตสาหกรรมนี้
จัดตั้งขึ้นภายใต้อำนาจของกฎหมาย The Customs Free Airport (Amend-
ment) Act แก้ไขเพิ่มเติมเมื่อ ค.ศ. 1958 โดยบริษัทพัฒนาท่าอากาศ
ยานเชนนอน ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ดำเนินการ เพื่อที่จะดึงดูดการลงทุน
ประกอบอุตสาหกรรมจากต่างประเทศ รวมทั้งความรู้ความชำนาญทางเทคนิค
และมีหลักในการดำเนินการ คือ

- 1) การจัดสรรที่ดิน
- 2) การเพิ่มประชากรและการจัดหางานให้ทำ
- 3) การตัดถนนและอำนวยความสะดวกในการขนส่ง

- 4) การติดต่อสื่อสารต่าง ๆ
- 5) พลังงานที่จะนำมาใช้ในอุตสาหกรรม
- 6) การประปา การระบายน้ำ และการกำจัดสิ่งโสโครก
- 7) การจัดเคหะชุมชน และการขกระดัดการกินอยู่ของ

ประชาชน

- 8) การขกระดัดการศึกษาทุกระดับและวิชาชีพ

จากนโยบายซึ่งสอดคล้องกับโครงการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม
แห่งชาติ จึงได้มีการวางแผนสร้างเมืองใหม่ และเน้นในด้าน

- 1) ปรับปรุงสนามบินขอนแก่น
- 2) สร้างเขตอุตสาหกรรมส่งออก
- 3) สร้างศูนย์กลางชุมชน
- 4) สร้างแฟลตและบ้านพักอาศัย
- 5) ส่งเสริมการท่องเที่ยว

3. วัตถุประสงค์และการดำเนินการ เขตอุตสาหกรรมส่งออก

สิ่งสำคัญในการพัฒนาเขตอุตสาหกรรมที่ขอนแก่น คือ การกระตุ้นให้มีการขนส่ง
ทางอากาศมากยิ่งขึ้น และทำให้ท่าอากาศยานนี้เป็นศูนย์กลางการส่งสินค้าออก
สินค้าผ่านแดนและสินค้าเข้าในรูปวัตถุดิบ การผลิตสินค้าจะส่งออกไปจำหน่าย
ในต่างประเทศแต่เพียงอย่างเดียว จัดให้มีคลังสินค้าเพื่อเป็นที่พักสินค้าที่ผลิต
จากโรงงานและพร้อมที่จะส่งออกไปจำหน่ายในต่างประเทศ สินค้าที่ได้รับ
อนุญาตให้ขายได้ในประเทศ ซึ่งมีจำนวนน้อยมาก จะต้องเสียอากรขาเข้า
วัตถุดิบก่อน แต่โดยทั่วไปแล้วจะไม่สนับสนุน เพราะจะเป็นการแข่งขันกับ
อุตสาหกรรมที่อยู่นอกเขตฯ ซึ่งไม่ได้รับสิทธิอย่างเดียวกัน

การจัดสร้างเขตอุตสาหกรรมในเบื้องต้น รัฐบาลได้จัดสรรเงินทุน
ให้แก่บริษัทฯ 1.5 ล้านบาท เงินอุดหนุน 0.5 ล้านบาท แต่ต่อมาได้เพิ่มทุน
เป็น 3 ล้านบาท และเงินอุดหนุนเป็น 1.25 ล้านบาท เงินกู้ยืมอีก 400,000

ปอนด์ เงินทุนนั้นสำหรับใช้จ่ายเป็นค่าซื้อที่ดิน พัฒนาและสร้างอาคารโรงงานต่าง ๆ ส่วนเงินอุดหนุนให้ใช้จ่ายเป็นค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ของบริษัท และจ่ายให้แก่อุตสาหกรรมเป็นเงินช่วยเหลือและอุดหนุนตามระเบียบที่ได้วางไว้ สำหรับเงินกู้ให้เบิกจ่ายได้เป็นคราว ๆ ตามที่จำเป็น เพื่อใช้จ่ายในการสร้างอาคารสงเคราะห์ ซึ่งจะต้องชำระคืนภายใน 35 ปี

บริษัทพัฒนาฯ ได้เริ่มพัฒนาที่ดินชั้นแรกประมาณ 30 เอเคอร์ โดยกระทรวงพลังงานและขนส่งบังคับซื้อจากเอกชน และให้บริษัทพัฒนาฯ เข้าเป็นเวลา 99 ปี ในระยะ 3 ปีแรก มีบริษัทอุตสาหกรรมเข้ามาดำเนินการ 16 โรงงาน และได้มีการขยายในภายหลัง ซึ่งใน ค.ศ. 1975 มีเนื้อที่ทั้งสิ้นประมาณ 280 เอเคอร์ มีโรงงานเข้ามาดำเนินการแล้ว 160 โรงงาน คนงานทั้งชายและหญิง มากกว่า 5,000 คน และส่งสินค้าออกไปแล้วกว่า 2,000 ล้านบาท

4. บรรยากาศที่จูงใจนักลงทุนจากต่างประเทศ ได้แก่

- 1) การใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาสากลอยู่แล้ว ทำให้สะดวกแก่นักลงทุนต่างชาติ
- 2) การส่งเสริมการศึกษาแก่ประชาชนในทุกแขนงวิชาชีพ ทำให้สามารถปรับการทำงานให้เข้ากับอุตสาหกรรมต่าง ๆ ได้ง่าย
- 3) สภาพทางภูมิศาสตร์เหมาะสม อยู่ใกล้ตลาดร่วมยุโรป ตะวันตก และไอร์แลนด์ได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกตลาดร่วมยุโรปใน ค.ศ. 1975 ทำให้มีตลาดสินค้าทั่วภาคพื้นยุโรป และสหรัฐอเมริกาด้วย
- 4) มีสภาวะแวดล้อมที่ดี มีระบบการระบายน้ำและกำจัดน้ำเสีย เพื่อป้องกันภาวะน้ำเสียของแม่น้ำแชนนอน แน่ใจได้ว่าในช่วงระยะเวลา 30 ปีข้างหน้าจะไม่เกิดสภาวะสิ่งแวดล้อมเป็นพิษ
- 5) รัฐได้พัฒนาทางค่านาธาธาธาธาธาธาธา พลังงาน การขนส่ง และการสื่อสารเป็นอย่างดี

6) มีกฎหมายลดหย่อนภาษีและมีการจัดสรรเงินทุนให้เป็นพิเศษ คือ เป็นเขตปลอดภาษีศุลกากร และได้รับยกเว้นภาษีการจำหน่ายสินค้าออก 25 ปี (จนถึง ค.ศ. 1983) ให้เงินอุดหนุนค่าซื้อเครื่องจักรและอุปกรณ์ของใหม่ เป็นจำนวนกึ่งหนึ่งของราคาแก่อุตสาหกรรมที่เข้ามาตั้งใหม่ ซึ่งสำหรับภาคตะวันตกของประเทศ หรือที่แน่นอนนี้ยังคือความเจริญ มีคนว่างงานมากและมีการอพยพไปหางานที่อื่นทำมาก ทางกรจึงกำหนดเงินอุดหนุนไว้ไม่เกินร้อยละ 53 ของสินทรัพย์ถาวร ส่วนภาคตะวันออก ให้เงินอุดหนุนร้อยละ 35 ของสินทรัพย์ถาวร และถ้าเป็นอุตสาหกรรมใหม่ จะได้รับยกเว้นภาษีเงินได้ 5 - 10 ปี ให้เงินค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมคนงานในโรงงานไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งจนถึงเท่าที่จ่ายจริง ยอมให้ลงทุนและผลกำไรกลับคืนออกนอกประเทศได้

7) มีสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ คือ

- ก) ทาข่ายฝีมือได้ง่าย และค่าแรงต่ำ
- ข) มีอาคารโรงงานที่ทันสมัย ค่าเช่าถูก
- ค) พืชการทางศุลกากรสะดวก ไม่ยุ่งยาก
- ง) มีอาคารสงเคราะห์สำหรับคนงาน

บริษัทพัฒนาฯ ได้ใช้ความพยายามในการชักชวนชาวต่างประเทศให้เข้ามาลงทุนประกอบอุตสาหกรรมในเขตอุตสาหกรรมส่งออกที่แน่นอน โดยใช้การโฆษณา ทั้งในประเทศและต่างประเทศ คือ ในยุโรป จะมีผู้แทนประจำอยู่ในอังกฤษ ฝรั่งเศส และเยอรมัน ในสหรัฐอเมริกา มีผู้แทนที่นิวยอร์ก คอยติดต่อให้ความสะดวกแก่ผู้ที่ประสงค์จะมาลงทุนในแน่นอน และจ้างผู้เชี่ยวชาญทางการประชาสัมพันธ์ให้ดำเนินการโฆษณาติดต่อส่งข่าวให้สถานีวิทยุกระจายเสียงและหนังสือพิมพ์อยู่เสมอ บางครั้งก็ได้ส่งเจ้าหน้าที่ขึ้นอาวุโสของบริษัทฯ เดินทางไปเจรจาชักชวนนักลงทุนในต่างประเทศ และจากการเปิดร้านค้าปลอดภาษี ซึ่งทำให้เป็นที่สนใจของนักท่องเที่ยว จึงได้มีการสร้างโรงแรมและภัตตาคารขึ้นหนึ่งไว้ในบริเวณท่าอากาศยาน สำหรับนักท่องเที่ยวและนักธุรกิจระดับสูง ก็เป็นผลพลอยได้ในการชักจูงธุรกิจต่าง ๆ มาสู่เขตอุตสาหกรรมด้วย

5. หลักเกณฑ์ในการเลือกอุตสาหกรรมเข้าอยู่ในเขตอุตสาหกรรมฯ

อุตสาหกรรมที่จะเข้ามาตั้งในเขตอุตสาหกรรมที่เขตนอนนั้น จะต้องยื่นคำขอต่อบริษัทพัฒนาฯ ก่อน ในการเจรจาขั้นต้น เจ้าหน้าที่จะตรวจสอบโครงการของผู้ขออย่างละเอียดกว่า มีลู่วางที่จะประสบผลสำเร็จหรือไม่ ถ้าเห็นว่าเป็นโครงการที่เหมาะสม ก็จะส่งเรื่องไปให้ประธานกรรมการและผู้จัดการบริษัทพิจารณา เมื่อเป็นที่พอใจแล้วจึงจะนำคำขอส่งไปให้ IDA พิจารณาต่อไป และขั้นสุดท้ายคือ จะต้องได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีว่าการอุตสาหกรรมก่อน จึงจะเข้าดำเนินการได้

การพิจารณาเลือกอุตสาหกรรม มีหลักเกณฑ์คือ

- 1) ต้องเป็นอุตสาหกรรมซึ่งผลิตสิ่งของที่สะดวกในการขนส่งทางอากาศ
- 2) ต้องเป็นอุตสาหกรรมที่เข้ามาทำใหม่ มิใช่อุตสาหกรรมที่ย้ายมาจากที่อื่น
- 3) ต้องเป็นอุตสาหกรรมที่มีตลาดจำหน่ายแฉ่งต่างประเทศ

จากการสำรวจเหตุผลในการเข้ามาตั้งโรงงานในเขตอุตสาหกรรมนี้ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมประกอบ (Assembling) ได้ที่เหตุผลต่าง ๆ เช่น

บริษัท SONY ของญี่ปุ่น ซึ่งผลิตวิทยุทรานซิสเตอร์ เห็นว่า ยุโรปเป็นตลาดวิทยุทรานซิสเตอร์ที่ใหญ่มาก การสั่งซื้อสินค้าจากญี่ปุ่นจะต้องใช้เวลานาน และผู้สั่งจะต้องวางเงินล่วงหน้า ทำให้เงินทุนไปจมอยู่ การตั้งโรงงานที่เขตนอนเท่ากับอยู่กึ่งกลางระหว่างสองซีกโลก มีการขนส่งทางอากาศที่สะดวกรวดเร็ว และมีสิ่งจูงใจอื่น ๆ ด้วย

ส่วนบริษัทของอเมริกันซึ่งเข้ามาตั้งที่เขตนอน ให้เหตุผลว่า ค่าแรงที่เขตนอนถูกกว่าในสหรัฐฯ แม้ว่าจะต้องเสียค่าขนส่งวัตถุดิบและผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปทางอากาศ ก็ยังสามารถส่งกลับไปยังแข่งขันในประเทศได้ ส่วนการ

ฝึกอบรมช่างนั้น ใช้เวลาไม่นาน เพียง 1 อาทิตย์ก็สามารถทำงานได้¹

ในช่วงเวลาหลังจากเกิดวิกฤตการณ์จนถึงปัจจุบัน จากเมืองซึ่งไม่มีทรัพยากรอื่นใด นอกจากกำลังคนและอาชีพเกษตรกรรมที่ล้มเหลว ได้มีการสร้างเมืองใหม่ ซึ่งมีการวางแผนเป็นอย่างดีและจะเสร็จสมบูรณ์ใน ค.ศ. 1990 จะมีประชากร 50,000 - 60,000 คน มีศูนย์รวมธุรกิจต่าง ๆ มีโรงเรียน สวนสาธารณะ ที่จอดรถ ที่พักอาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยและปานกลาง ประชากรมีงานทำ มีรายได้ดี และระดับการกินอยู่เท่าเทียมกับประเทศต่าง ๆ ในยุโรปที่มีเศรษฐกิจดีทุกประเทศ มีการเตรียมการแก้ปัญหาจราจร ติดขัดไว้ล่วงหน้า และมีโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ อย่างสมบูรณ์ ฯลฯ

ความสำเร็จของเขตอุตสาหกรรมส่งออกเช่นนอน จึงเป็นตัวอย่างแก่ประเทศที่กำลังพัฒนา ได้มีการส่งเจ้าหน้าที่ไปศึกษาดูงานเป็นจำนวนมาก บริษัทพัฒนาฯ จึงได้จัดหลักสูตรการฝึกอบรมเกี่ยวกับการพัฒนาและบริหารอุตสาหกรรมส่งออกทุกปี ปีละ 2 ครั้ง โดยได้รับการสนับสนุนและช่วยเหลือในด้านค่าใช้จ่ายจาก UNIDO และ UNDP ประเทศไทยก็ได้ส่งเจ้าหน้าที่การนิคมอุตสาหกรรมมาฝึกอบรมจากเขตอุตสาหกรรมส่งออกเช่นนอน ระหว่าง พ.ศ. 2518 - 2519 เป็นจำนวน 4 คนแล้ว.

ข. การจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมส่งออกในประเทศสาธารณรัฐจีน

ประเทศสาธารณรัฐจีนเป็นประเทศแรกในเอเชียที่ได้จัดตั้งเขตอุตสาหกรรมส่งออก (Export Processing Zone) ต่างจากเขตส่งออกของเช่นนอน ซึ่งเรียกว่า Export Free Zone

¹ พจน์ บำประวาทยั, รายงานการศึกษาดูงาน การพัฒนา นิคมอุตสาหกรรมใน 7 ประเทศ ร่วมกับผู้แทนประเทศสมาชิกองค์การเพิ่มผลผลิตแห่งเอเชีย, อัดสำเนา รวมเล่ม

ลักษณะ Export Processing Zone ของสาธารณรัฐจีน

เป็นการรวมลักษณะของนิคมอุตสาหกรรม (Industrial Parks) และ เขตการค้าเสรี (Free Trade Zone) คือ มีสถานที่เป็นสัดส่วน มี สาธารณูปโภคต่าง ๆ ระบบการกำจัดน้ำเสีย ระบบการคมนาคม สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ และในขณะเดียวกันก็สามารถตัดความยุ่งยากเกี่ยวกับระบบ ภาษีศุลกากรคือ สินค้า วัตถุดิบ ส่วนประกอบวัสดุอุปกรณ์ประเภททุน สามารถ นำเข้าได้โดยไม่ต้องเสียภาษี แต่สินค้าที่ออกจากในประเทศเข้ามาในเขต อุตสาหกรรมส่งออก ถือว่าเป็นสินค้าออกจากต่างประเทศเข้ามาในเขตฯ และ ถ้านำสินค้าจากเขตฯ เข้าประเทศก็จะต้องเสียภาษีเช่นเดียวกับสินค้าเข้าจาก ต่างประเทศ และมีข้อห้ามการขายปลีกสินค้าในเขตฯ ด้วย

เขตอุตสาหกรรมส่งออกของไต้หวัน ที่จัดตั้งขึ้นมี 3 แห่ง คือ

1. เกาปุง (Kaohsiung) จัดตั้งขึ้นเป็นแห่งแรก มีพื้นที่ ทั้งหมด 435 ไร่ และมีโรงงานทั้งหมด 166 โรงงาน สิ้นเงินลงทุนประมาณ 40 ล้านดอลลาร์ ผลิตสินค้าหลักส่งออกได้ประมาณปีละ 220 ล้านดอลลาร์
2. แทนซื่อ (Tantzze) อยู่ใกล้เมืองไถchung (Taichung) ตั้งขึ้นเป็นแห่งที่ 2 ทางภาคกลางฝั่งตะวันตกของไต้หวัน มีพื้นที่ประมาณ 140 ไร่ ใช้ทุนประมาณ 5.5 ล้านดอลลาร์ จะจ้างแรงงานได้ประมาณ 3,800 คน คาดว่าจะมีโรงงานประมาณ 43 โรงงาน และจะสามารถส่งออกได้ประมาณ ปีละ 60 ล้านดอลลาร์
3. นานซื่อ (Nantzze) อยู่ห่างจากเขตอุตสาหกรรมส่งออก เกาปุง ประมาณ 18 ไมล์ มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 544 ไร่ ได้เริ่มก่อสร้าง และพัฒนา ตั้งแต่กรกฎาคม 2515 คาดว่าจะใช้เงินลงทุนประมาณ 30 ล้านดอลลาร์ จะมีโรงงานประมาณ 200 โรงงาน และจะส่งสินค้าออกได้ประมาณ ปีละ 120 ล้านดอลลาร์

ในที่นี้จะกล่าวถึงเฉพาะเขตอุตสาหกรรมส่งออกเกาปุง ซึ่งตั้งขึ้น เมื่อพ.ศ. 2509 ส่งสินค้าออกได้เมื่อ พ.ศ. 2511 และบริหารงานโดยคณะ

กรมการบริหรเขตอุตสาหกรรมส่งออก ภายใต้กฎหมาย Statute for
Establishment of Export Processing Zone ซึ่งประกาศใช้เมื่อ 30
มกราคม 2508

1. วัตถุประสงค์ของการจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมส่งออกแกชุง
 - 1) เพื่อส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เป็นสินค้าออก
 - 2) สร้างความดึงดูดความสนใจจากนักลงทุนทั้งในประเทศ
และต่างประเทศ
 - 3) เพื่อให้มีการก่อตั้งกิจการอุตสาหกรรมแขนงใหม่ ๆ
 - 4) แสวงหาเทคนิคการผลิตใหม่ ๆ ตลอดจนการลงทุนจาก
ต่างประเทศ¹

2. สำระสำคัญของกฎหมายเกี่ยวกับเขตอุตสาหกรรมส่งออก
 - 1) ความหมายของกิจการเพื่อการส่งออก หมายถึงกิจการ
ที่ได้รับอนุญาตให้เกี่ยวข้องกับกิจการอุตสาหกรรมการแปรรูป หรือการประกอบ
สินค้าเพื่อส่งออกภายในเขตอุตสาหกรรมส่งออก และกิจการที่เกี่ยวข้องกับกิจ
กรรมค้าปลีกสินค้า การขนส่ง การแบกหาม การบรรจุหีบห่อ และการซ่อมแซม
ที่จำเป็นสำหรับการผลิตและการขายของกิจการที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมอุตสาหกรรม
การแปรรูป หรือการประกอบสินค้าขาออกภายในเขตอุตสาหกรรมส่งออก
 - 2) ข้อจำกัดของกิจการเพื่อการส่งออก คือ
 - (1) เป็นกิจการที่ตั้งขึ้นด้วยการลงทุนใหม่
 - (2) การก่อตั้งและการดำเนินงานของกิจการ จะต้องไม่
เป็นภัยต่อการดำเนินงานของอุตสาหกรรมภายในประเทศที่มีอยู่ ซึ่งเกี่ยวข้องกับ
การส่งออกด้วย
 - (3) วัตถุประสงค์ สินค้าสำเร็จรูป หรือ สินค้าสำเร็จรูปของ

¹สำนักแถลงข่าวจีน, "เขตอุตสาหกรรมเพื่อสินค้าออกของไต้หวัน,"
ข่าวสารการพาณิชย์, (ธันวาคม 2509), หน้า 69

กิจการนี้ จะต้องตรวจและควบคุมได้ง่าย

(4) การดำเนินงานของกิจการในกิจการอุตสาหกรรมและการผลิตต้องไม่เป็นอันตรายต่อความปลอดภัยสาธารณะหรือ สาธารณสุขภายในเขตอุตสาหกรรมส่งออก

(5) กำหนดการลงทุนขั้นต่ำ 25,000 ดอลลาร์ และจะต้องจ้างแรงงานอย่างน้อย 30 คน

(6) สินค้าของกิจการเพื่อการส่งออก จะไม่ให้นำเข้ามาขายในตลาดภายในประเทศ เว้นแต่จะเป็นสินค้าที่ไม่สามารถผลิตได้ในประเทศ แต่จะต้องได้รับอนุมัติจากหน่วยงาน ซึ่งควบคุมดูแลบริวารตเงินตรา และการค้าต่างประเทศ และจะต้องเสียค่าภาษีศุลกากรเมื่อเวลานำเข้า

(7) กิจการจะต้องมีบันทึกเกี่ยวกับสินค้าคงคลังอย่างถูกต้อง และจะต้องขออนุญาตทุกครั้งที่มีการนำสินค้าเข้าหรือออก

3) อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการบริหารฯ

(1) ควบคุมการดำเนินงานเขตอุตสาหกรรมส่งออก

(2) วางแผน ก่อสร้าง และจัดการทุกสิ่งที่เป็นเกี่ยวกับสิ่งติดตั้งและสิ่งอำนวยความสะดวกภายในเขตนั้น

(3) จัดการเกี่ยวกับรายได้ที่มาจากทรัพย์สินของรัฐบาล

(4) จัดทะเบียนโรงงานและการค้า อนุมัติการก่อสร้างและออกใบอนุญาต

(5) ตรวจสอบสิ่งก่อสร้างของโรงงานและสภาพการทำงานของคนงาน

(6) ตรวจสอบสินค้าและออกใบอนุญาตหรือใบรับรอง

(7) อนุมัติเกี่ยวกับการสั่งเข้าและส่งออก

(8) ควบคุมบริวารตเงินตราและการค้าต่างประเทศ

(9) กำหนดมาตรการป้องกันการค้าลักลอบสินค้าเข้าออกและ

ตรวจสอบ

(10) ให้บริการแก่อุตสาหกรรมที่อยู่ในเขตพื้นที่

ในด้านการบริหารงานเกี่ยวกับปริวรรตเงินตราและการค้าต่างประเทศ คณะกรรมการฯ มีหน้าที่

- (1) ตรวจสอบและอนุมัติคำร้องขอปริวรรตเงินและใบอนุญาตเพื่อนำเข้าและส่งออก
- (2) ตรวจสอบและอนุมัติรายรับและรายจ่ายปริวรรตเงินตราต่างประเทศ
- (3) ส่งเสริมและพัฒนาการค้า
- (4) บริหารเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการควบคุมปริวรรตเงินตราต่างประเทศ

นอกจากนี้ คณะกรรมการฯ อาจให้คำแนะนำด้านต่าง ๆ ในเขตอุตสาหกรรมส่งออก คือ

- (1) การประเมินและการเก็บภาษี
- (2) การตรวจสอบทางศุลกากรของสินค้าเข้าและออก และการตรวจสอบสินค้าที่อยู่ในที่พักสินค้า
- (3) บริการเกี่ยวกับไปรษณีย์และโทรเลข
- (4) การดำเนินงานของหน่วยงานขยายสินค้า

4) การยกเว้นภาษี

(1) ยกเว้นภาษีศุลกากรและค่าธรรมเนียมขาเข้าแก่เครื่องจักรและเครื่องมือ วัสดุดิบ และสินค้าสำเร็จรูปที่สั่งเข้ามาเพื่อใช้เอง แต่จะต้องไม่นำเข้าไปในเขตศุลกากรของรัฐ และถ้าเป็นการนำเข้าจากเขตศุลกากรเพื่อใช้เอง จะถือว่าเป็นสินค้าออกโดยไม่มีภาระคืนภาษีของเครื่องจักรและเครื่องมือที่ถูกเก็บภาษีไปก่อนแล้ว

(2) ยกเว้นภาษีภอภคที่แก่สินค้าทุกชนิดที่ผลิตขึ้น วัสดุดิบ และสินค้าสำเร็จรูปทั้งหมดที่ใช้ภายในเขตอุตสาหกรรมส่งออก

5) ระเบียบปฏิบัติต่าง ๆ

(1) การขึ้นทะเบียนเพื่อก่อตั้งกิจการเพื่อการส่งออก จะต้องยื่นคำร้องพร้อมด้วยเอกสารที่จำเป็นต่อคณะกรรมการบริหาร เพื่อส่งต่อให้กระทรวงเศรษฐกิจพิจารณา

(2) การนำสินค้าเข้าหรือออกจากเขตอุตสาหกรรมส่งออก จะต้องยื่นคำร้องขออนุมัติล่วงหน้าจากคณะกรรมการบริหาร เพื่อให้เจ้าหน้าที่ศุลกากรที่ประจำอยู่ในเขตตรวจสอบปิดผนึกและปล่อยสินค้า และเพื่อตรวจสอบสินค้าที่อยู่ระหว่างพัก

(3) กิจการเพื่อการส่งออก จะต้องวางเงินมัดจำกับคณะกรรมการบริหาร ซึ่งจะกำหนดจำนวนเงินมัดจำ และกำหนดเวลาการวางเงินเพื่อเป็นหลักประกันการดำเนินงานการลงทุนว่า เป็นไปตามโครงการลงทุนที่ได้รับอนุมัติมา เงินมัดจำจะคืนให้กับกิจการโดยไม่มีดอกเบี้ย หลังจากที่กิจการได้เริ่มการผลิตแล้ว

(4) ปริวรรตเงินตราต่างประเทศที่ได้จากการส่งออก หรือรายการอื่น ๆ ของกิจการ จะต้องแลกเปลี่ยนเป็นเงินดอลลาร์ได้ทันที กับธนาคารที่ทางการได้กำหนดขึ้น ตามอัตราซื้อขายของธนาคาร

(5) การส่งเครื่องจักร เครื่องมือ และเครื่องบำรุงรักษาเข้ามาเพื่อใช้เอง โดยมีวัตถุประสงค์ในการผลิต การแปรรูป การประกอบ การปรับปรุงคุณภาพ หรือเพิ่มประสิทธิภาพ กิจการอาจยื่นคำร้องขอปริวรรตเงินตราที่จำเป็นเป็นพิเศษ

3. การบริหารงานเขตอุตสาหกรรมส่งออกในด้านต่าง ๆ

1) การจัดแบ่งพื้นที่เพื่อสร้างโรงงาน คิดเป็นเนื้อที่ทั้งหมด 518,491 ตารางเมตร แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ

ก. จัดสร้างโรงงานแบบมาตรฐานในพื้นที่ทั้งหมด 208,864 ตารางเมตร เป็นแบบ เอ. 9 โรงงาน และแบบ บี. 12 โรงงาน มีตั้งแต่ 3,100 - 7,700 ตารางเมตร ให้เข้าในอัตรา 64 บาทต่อ 1 ตารางฟุต

หรือผู้ลงทุนจะขอซื้อได้โดยวางเงินมัดจำร้อยละ 30 ที่เหลือผ่อนชำระได้ในระยะ 10 ปี อัตราดอกเบี้ยร้อยละ 10 ต่อปี

ข. ผู้ลงทุนก่อสร้างโรงงานเอง คิดเป็นพื้นที่ 314,627 ตารางเมตร อัตราค่าเช่าที่ดิน 62.50 บาทต่อ 100 ตารางฟุต ต่อปี และสามารถกู้ได้ร้อยละ 70 ของค่าก่อสร้างทั้งหมด ให้ชำระภายใน 10 ปี อัตราดอกเบี้ยร้อยละ 10.8 ต่อปี

2) การอำนวยความสะดวก มีตัวแทนของหน่วยงานต่าง ๆ คือ ศาลากลาง สำนักงานพาณิชย์อากร ธนาคาร ที่ทำการไปรษณีย์ สำนักงานโทรคมนาคม บริษัทไฟฟ้าไต้หวัน การประปา ศูนย์แรงงาน สำนักงานบริษัทเครื่องปั้น และมี ที่กที่ทำการอื่น ๆ เช่น โรงเก็บสินค้าและพัสดุ อุปกรณ์ขนส่ง อุปกรณ์ดำเนินงานอื่น ๆ เกี่ยวกับสินค้า และมีสนามบินสำหรับขนส่งสินค้าของตนเอง

3) การให้สวัสดิการแก่คนงานในเขตอุตสาหกรรมส่งออก มีคนงานทั้งหมดประมาณ 40,000 คน ได้จัดให้มีสถานอนามัย มีแพทย์และพยาบาลประจำ จัดให้มีศูนย์พักผ่อนและร้านอาหารราคาถูกหลายแห่ง หอพักสำหรับคนงานที่เป็นโสด มีรถประจำทางวิ่งระหว่างเขตอุตสาหกรรมส่งออกกับเมืองเกาส์ง 9 สาย

4) รายได้ของเขตอุตสาหกรรมส่งออกได้จาก

(1) เงินวางล่วงหน้าจากผู้ซื้อโรงงานมาตรฐานร้อยละ 30

(2) ได้จากการกู้เงินจากธนาคาร Land Bank และ Bank of Communication ประมาณร้อยละ 25

(3) ได้จากเงินกู้จากทุน Sino - American Economic and Social Development Fund ประมาณร้อยละ 45

(4) รายได้อื่น ๆ ได้แก่ ค่าธรรมเนียมสลักหลังคำขออนุญาตนำเข้าและส่งออกสินค้า คิดในอัตราร้อยละ 0.25 ของมูลค่านำเข้าหรือส่งออกทั้งหมดตามคำขอแต่ละรายในแต่ละครั้ง มีรายได้จากค่าบริการขนส่งและโรงพักสินค้าที่จัดให้ภายในบริเวณ จากอาคารโรงพักสินค้ามาตรฐาน ดอกเบี้ย

ที่พึงได้และรายได้อื่น ๆ

รายได้ต่าง ๆ เหล่านี้ จะนำมาใช้จ่ายในการก่อสร้างอาคาร
โรงงานมาตรฐาน โรงพักสินค้า อุปกรณ์ในการยกและขนส่ง การสร้างสิ่ง
สาธารณูปโภค และค่าบำรุงรักษา

5) ชนิดของผลิตภัณฑ์ที่ผลิตได้ในเขตอุตสาหกรรมส่งออกได้
แก่ อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ เครื่องแต่งกาย ผลิตภัณฑ์พลาสติก ผลิตภัณฑ์โลหะ
เครื่องจักร การประกอบแว่นตาและเลนส์ต่าง ๆ เครื่องตกแต่งบ้าน เครื่อง
ไฟฟ้า เคมี ฯลฯ

4. สิ่งจูงใจอื่น ๆ สำหรับผู้ลงทุน คือ

1) ค่าแรงงานต่ำ คนงานมีพื้นฐานการศึกษาพอสมควร มีความ
สามารถ มีการปรับตัวให้เข้ากับงานได้ดี และมีความตั้งใจในการทำงานดี

2) การยกเว้นภาษี นอกจากภาษีศุลกากรแล้ว ยังยกเว้นภาษี
การค้า และใน 5 ปีแรก ไม่ต้องเสียภาษีเงินได้ของบริษัท ตลอดจนสามารถ
ส่งกำไรและดอกเบี้ยกลับประเทศได้อย่างเต็มที่ ส่วนเงินทุนจะนำกลับคืนได้
เมื่อดำเนินงานไปแล้ว 2 ปี และจะนำออกได้เป็นประจำ ปีละไม่เกินร้อยละ
15 ของเงินทุนทั้งหมด

3) การอำนวยความสะดวก สามารถดำเนินงานได้อย่างรวดเร็ว
เนื่องจากคณะกรรมการบริหารฯ มีอำนาจที่จะอนุมัติในบางกรณีที่ทำเป็นได้
โดยไม่ต้องติดต่อหลายหน่วยงาน เป็นการลดความยุ่งยากของระบบราชการ

4) บริการทางด้านคลังสินค้า เครื่องมือและอุปกรณ์การขนส่ง
มีให้เช่าอย่างพอเพียง

5) บริการทางการเงิน สามารถกู้เงินเพื่อสร้างโรงงาน
ได้ ธนาคารจะให้กู้ถึงร้อยละ 70 ของราคาซื้อโรงงานมาตรฐาน หรืออาจจะ
กู้สำหรับก่อสร้างโรงงานเองได้ด้วย นอกจากนี้ยังให้กู้เพื่อส่งสินค้าออกโดยคิด
อัตราดอกเบี้ยต่ำ การให้กู้มี 2 ประเภท คือ กู้เป็นเงินตราในประเทศ อัตรา
ดอกเบี้ยประมาณร้อยละ 7.5 ต่อปี และให้กู้เป็นเงินตราต่างประเทศ อัตรา

คอกเบี้ยประมาณร้อยละ 6 ต่อปี

การให้กู้ในรูปแบบเงินตราในประเทศ มี 2 ลักษณะคือ

1. กู้หมุนเวียน (Revolving Loan) ในกรณีที่มีผู้ส่งออก
มีโครงการส่งออกกระยะยาว หรือมีใบสั่งจากต่างประเทศ เป็นจำนวนมากอยู่
แล้ว ปริมาณให้กู้ขึ้นอยู่กับสถิติการส่งออกและใบสั่งจากต่างประเทศ

2. กู้เฉพาะกรณี (Packing Loan) ให้กู้ประมาณร้อยละ
70 ของแลคเตอร์ออฟเครดิตที่รับจากลูกค้า

การให้กู้ในรูปแบบเงินตราต่างประเทศ เพื่อประโยชน์ในการส่ง
วัตถุดิบเข้ามาในประเทศ การจ่ายคืนจะต้องจ่ายคืนในรูปแบบของเงินตราต่าง
ประเทศ เพื่อให้ผู้พยายามส่งสินค้าที่ผลิตได้ออกไปต่างประเทศให้เร็วที่สุด

5. ผลทางเศรษฐกิจของเขตอุตสาหกรรมส่งออกในสาธารณรัฐจีน

เขตอุตสาหกรรมส่งออกมีผลอย่างมากต่อการเพิ่มรายได้
ประชาชาติ ในช่วง 15 ปี ก่อนการจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมส่งออก ระหว่าง
พ.ศ. 2495 - 2510 มีทุนจากต่างประเทศเข้ามาดำเนินการในสาธารณรัฐ
จีน 240,741,000 ดอลลาร์ แต่เฉพาะในพ.ศ. 2510 ซึ่งเป็นปีที่เริ่มเปิด
ดำเนินการ มีเงินทุนต่างประเทศเข้ามาลงทุน 13,504,922 ดอลลาร์ เป็น
จำนวนร้อยละ 5.61 ของเงินทุนจากต่างประเทศตลอดระยะเวลา 15 ปี
และหลังจากนั้น การลงทุนจากต่างประเทศเพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่า เกือบทุกปี
คาดว่าเขตอุตสาหกรรมส่งออกทั้ง 3 แห่ง จะดึงดูดเงินตราต่างประเทศได้
อย่างน้อยที่สุด 80 ล้านดอลลาร์ ทำให้รายได้จากการส่งสินค้าออกของ
สาธารณรัฐจีน เพิ่มขึ้นรวดเร็ว คือจาก 584.2 ล้านดอลลาร์ ในพ.ศ.
2509 เป็น 2,135 ล้านดอลลาร์ ในพ.ศ. 2514

ในด้านการจ้างงาน วัตถุประสงค์ที่สำคัญของเขตอุตสาหกรรม
ส่งออก คือ เพิ่มการจ้างงาน ซึ่งทั้ง 3 แห่ง จะสามารถจ้างงานได้ประมาณ
90,000 คน ช่วยลดปัญหาการว่างงาน ก่อให้เกิดเสถียรภาพในด้านการปกครอง

และรายได้ก่อนบุคคลของประชากรทั้งประเทศ เพิ่มขึ้นจาก 186 ดอลลาร์
ในพ.ศ. 2509 เป็น 329 ดอลลาร์ ในพ.ศ. 2514 การกระจายรายได้
ยุติธรรมขึ้น ผลผลิตที่ได้ส่งออกต่างประเทศเกือบทั้งหมดจึงไม่กระทบกระเทือน
ตลาดในประเทศ ผลประโยชน์อื่น ๆ เช่น วัตถุดิบ เครื่องมือ เครื่องจักรภายใน
ในประเทศขายได้มากขึ้น การหมุนเวียนของเงินตรามีความคล่องตัวสูง สะดวก
ในการผลิต และลดความเสี่ยงในค่านเวลาได้มาก¹

ค. การจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมส่งออกในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี

เนื่องจากสาธารณรัฐเกาหลี มีนโยบายเน้นหนักในด้านอุตสาหกรรม
การพัฒนาอุตสาหกรรมได้แบ่งเป็นเขตอุตสาหกรรม ตั้งแต่ อุตสาหกรรมขนาดเบา
อุตสาหกรรมขนาดกลาง ไปจนถึงอุตสาหกรรมหนัก ส่วนใหญ่จะเน้นในด้าน
อุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานมาก และใช้เทคโนโลยีประกอบ

เขตอุตสาหกรรมส่งออกแห่งแรกของเกาหลีคือ Masan Free
Export Zone จัดตั้งขึ้นเมื่อพ.ศ. 2513 มีพื้นที่ประมาณ 825,000 ตาราง
เมตร สามารถสร้างโรงงานได้ 150 โรงงาน คาดว่าจะสามารถส่งออกได้
อย่างน้อยปีละ 150 ล้านดอลลาร์ และจะช่วยให้คนมีงานทำ 37,500 คน
เขตอุตสาหกรรมส่งออกแห่งนี้ ได้ประสบความสำเร็จอย่างมาก เพราะยังมี
อุตสาหกรรมอีกเป็นจำนวนมากที่ต้องการจะตั้งโรงงานในเขตนั้น แต่ไม่มีเนื้อที่
พอ จึงได้มีการจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมแห่งที่ 2 คือ Iri Free Export Zone
เมื่อวันที่ 8 ตุลาคม 2516 บนพื้นที่ 572 ไร่ อยู่ห่างจากเมืองเชอูล อันเป็น
ที่ตั้งนครหลวงประมาณ 3 กิโลเมตร และอยู่ห่างจากเมืองท่า Gunsan ซึ่ง
อยู่ทางตะวันตกประมาณ 15 ไมล์ นอกจากนี้ยังมี Gumi Export Industrial
Estate ซึ่งประกอบด้วยส่วนที่เป็นอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ และส่วนที่เป็น
อุตสาหกรรมอื่น ๆ ในที่นี้จะกล่าวถึงเฉพาะเขตอุตสาหกรรมส่งออกที่อิริ

¹ เศรษฐกิจการพาณิชย์, กรม, กระทรวงพาณิชย์, การพัฒนาการ
ส่งออก, หน้า 117

1. สำระสำคัญของกฎหมายเกี่ยวกับเขตอุตสาหกรรมส่งออก

1) ผู้ที่จะประกอบธุรกิจเกี่ยวกับอุตสาหกรรมการแปรรูปหรือการประกอบสินค้าออกภายในเขตอุตสาหกรรมส่งออก รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงชนิดของสินค้าที่จะผลิต จะต้องได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์และอุตสาหกรรม และผู้ที่จะประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้อง เช่น คลังสินค้า การขนส่ง การแบกหาม และบรรจุหีบห่อในเขตอุตสาหกรรมส่งออก เพื่อวัตถุประสงค์ในการสนับสนุนการผลิตเพื่อส่งออก จะต้องขออนุญาตจากผู้บริหารเขตส่งออก

2) สำนักงานบริหารเขตอุตสาหกรรมส่งออก จะจัดการและดำเนินการในเรื่อง

- (1) จัดตั้งเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ
 - (2) ให้ข้อเสนอแนะแก่ผู้ประกอบการส่งออก และออกใบอนุญาตแก่ผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งควบคุมดูแลธุรกิจทั้งหมด
 - (3) ตรวจสอบการก่อสร้างโรงงาน
 - (4) ออกใบอนุญาตการส่งออกและนำเข้า
 - (5) ช่วยเหลือในการหาคนงาน และดำเนินการอื่น ๆ
- เกี่ยวกับการจัดการ และการดำเนินงานของเขตอุตสาหกรรมส่งออก

3) คุณสมบัติของอุตสาหกรรมที่จะเข้าอยู่ในเขตอุตสาหกรรมส่งออก

- (1) แบบของกิจการและชนิดของสินค้า จะต้องเข้ากับวัตถุประสงค์และการดำเนินงานของเขตอุตสาหกรรมส่งออก
- (2) มีโอกาสการส่งออกที่แน่นอน
- (3) อัตราส่วนการได้มาซึ่งปริวรรตเงินตราต่างประเทศสูง
- (4) มาตรฐานวิชาการทางอุตสาหกรรมอยู่ในขั้นสูง
- (5) เป็นอุตสาหกรรมที่ต้องใช้แรงงานคน

4) การส่งออกและนำเข้าวัตถุดิบและเครื่องจักรที่จำเป็น ผู้ประกอบการได้รับยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามกฎหมาย และระเบียบของการส่งออกและนำเข้าซึ่งสินค้านั้น ๆ เช่น การขออนุญาต การออกใบอนุญาต การจดทะเบียน ฯลฯ

5) สินค้าส่งออกหรือนำเข้าพร้อมด้วยใบอนุญาตของผู้บริหาร จะต้องได้รับการรับรองจากอธิบดีกรมศุลกากร ผู้บริหารเขตส่งออกอาจจะอนุญาตให้ยกเว้นการตรวจสอบสินค้าตามประกาศของกระทรวงพาณิชย์และอุตสาหกรรม ถ้าไม่เป็นผลเสียต่อชื่อเสียงของสินค้าออก

6) สินค้าที่นำเข้ามาในเขตส่งออก จะต้องเก็บไว้หรือใช้ในเขตส่งออกเท่านั้น จะส่งเข้าไปในเขตศุลกากรไม่ได้ เว้นแต่สินค้านั้น ถ้าส่งเข้าไปแล้วไม่เป็นผลเสียแก่อุตสาหกรรมภายในประเทศและเป็นสินค้าจำเป็น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์และอุตสาหกรรม อาจอนุญาตให้นำสินค้านั้นเข้าไปในเขตศุลกากรได้ แต่ต้องปฏิบัติตามกรมศุลกากร ส่วนสินค้าในเขตส่งออกอาจจะได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์และอุตสาหกรรม ให้นำเข้าไปในเขตศุลกากรได้ ถ้าสินค้านั้นไม่สามารถผลิตในประเทศได้ หรือ การผลิตภายในประเทศไม่เพียงพอกับความต้องการ ในกรณีที่มีความจำเป็นสำหรับการป้องกันประเทศ หรือต่อต้านภัยธรรมชาติ หรือเมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่ารีบด่วน จำเป็นต่อระบบเศรษฐกิจ

2. ลักษณะของ Iri Free Export Zone

เป็นพื้นที่อุตสาหกรรมที่ออกแบบเป็นพิเศษให้ผู้ลงทุนชาวต่างประเทศ สามารถที่จะผลิต ประกอบ หรือแปรรูปสินค้า ซึ่งจะส่งวัตถุดิบหรือสินค้าสำเร็จรูปเข้ามาได้ โดยไม่ต้องเสียภาษี ในเขตนี้จะมีพื้นที่จำกัดแน่นอน ได้รับการผ่อนผัน หรือยกเว้นกฎหมายหรือข้อบังคับบางอย่าง และมีสิ่งจูงใจแก่ผู้ลงทุนจากต่างประเทศในด้านภาษีอากร มีสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ผู้ลงทุนอาจจะซื้อหรือเช่าที่ดิน และอาคาร สำหรับจัดตั้งโรงงานได้ การจัดสรร เนื้อที่ภายในเขตอุตสาหกรรมส่งออกขนาด 572 ไร่

เป็นโรงงานมาตรฐาน	18.5	ไร่
ที่ดินสำหรับสร้างโรงงานเอง	444.8	ไร่
สิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะ	41.0	ไร่
อื่น ๆ (เช่น ถนน)	67.7	ไร่

3. ผลประโยชน์ทางด้านภาษีและการส่งเงินกลับคืน

1) ชาวต่างประเทศจะได้รับการยกเว้นภาษีรายได้ ภาษีของบริษัท ภาษีทรัพย์สิน ในระยะ 5 ปีแรกของการลงทุน และในระยะ 3 ปีต่อไปจะเสียเพียงครึ่งหนึ่ง

2) ยกเว้นภาษีการค้าสำหรับวัตถุดิบที่ส่งเข้ามาเพื่อใช้ในการผลิตเพื่อส่งออก

3) ภาษีจากเงินปันผล และรายได้ส่วนอื่นสำหรับนักลงทุน ชาวต่างชาติจะได้รับการยกเว้นในระยะ 5 ปีแรก และในระยะ 3 ปีต่อไปจะชำระเพียงครึ่งหนึ่ง

4) ยกเว้นภาษีขาเข้า ภาษีการค้าสำหรับผลิตภัณฑ์ที่ส่งเข้ามาเพื่อใช้ในกิจการ

5) ยกเว้นภาษีเงินได้ อันเกิดจากอัตราค่าจ้างสำหรับชาวต่างประเศที่ได้รับจากการทำงาน

6) การส่งเงินผลกำไร และเงินปันผลในส่วนของนักลงทุน ชาวต่างประเทศ สามารถส่งออกนอกประเทศได้ตั้งแตปีแรก

7) การส่งเงินลงทุนในส่วนของชาวต่างชาติ สามารถส่งกลับได้ภายหลังเปิดดำเนินการแล้ว 2 ปี

4. สิ่งอำนวยความสะดวกทางการบริหารและการดำเนินกิจการ

1) มีสำนักงานและตัวแทนของหน่วยราชการต่าง ๆ ซึ่งมีอำนาจในการอนุญาต หรืออนุมัติในบางกรณีที่เป็น และให้คำแนะนำในด้านต่าง ๆ เช่น การลงทุน การสร้างโรงงาน การนำเข้าและส่งออก ฯลฯ

ตัวแทนหน่วยราชการในเขตนี้ ได้แก่ สำนักงานศุลกากร ไปรษณีย์และโทรคมนาคม กองตรวจคนเข้าเมือง สำนักงานจัดหาแรงงาน

2) หน่วยบริการบ้านต่าง ๆ ซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อบริการให้ความสะดวก ได้แก่ ธนาคารและบริษัทประกันภัย สถานือนามัย สถานีตำรวจและดับเพลิง บริษัทขนส่ง คลังสินค้า บริษัทบรรจุ ทัีบห่อ นายหน้าสินค้า บริการซ่อมแซมเครื่องจักร ตัวแทนสายการบินต่าง ๆ

3) สิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ ได้แก่ ห้องแสดงสินค้า ศูนย์บริการข่าวสารเกี่ยวกับวัตถุดิบในประเทศ และมีที่พักรักษาพยาบาลสำหรับชาวต่างประเทศ รวมทั้งสนามกอล์ฟ อยู่ใกล้กับเขตส่งออก

4) แหล่งแรงงาน สามารถหาช่างฝีมือได้จาก ผู้จบการศึกษา ด้านวิศวกรรมจากมหาวิทยาลัย Jon - Buk จากโรงเรียนอาชีพอีรี และจากโรงเรียนสอนวิชาชีพ ส่วนแรงงานทั่วไปหาได้จากบริเวณใกล้เคียง ซึ่งเชื่อว่า ในพ.ศ. 2520 จะมีคนงานรวมทั้งสิ้นประมาณ 30,000 คน

5. สิ่งจูงใจในด้านอื่น ๆ

1) โดยทั่วไปแล้วการลงทุนของชาวต่างประเทศจะต้องเป็นการลงทุนร่วม (50 : 50) แต่จะยอมให้ชาวต่างประเทศเป็นเจ้าของกิจการ ฝ่ายเดียวได้ในเขตอุตสาหกรรมส่งออก

2) อัตราค่าเช่าต่ำ คือ ถ้าเช่าที่ดินสำหรับปลูกสร้างโรงงานเอง คิดอัตรา 0.033 เหยียดต่อตารางเมตร ต่อเดือน และถ้าเป็นอาคารโรงงานมาตรฐาน คิดอัตรา 0.447 เหยียดต่อตารางเมตร ต่อเดือน และถ้าเช่าที่ดินปลูกสร้างโรงงานเองภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2518 ถึง 2521 จะได้ลดครึ่งหนึ่ง สำหรับโรงงานมาตรฐาน จัดสร้างเป็นอาคาร 3 ชั้น เริ่มให้เช่าได้ใน พ.ศ. 2518

3) ในด้านการนำเข้าและส่งออก จะไม่มีการตรวจสินค้าส่งออก นอกจากในกรณีพิเศษ ซึ่งจะทำได้ง่ายที่สุด และสามารถจะหาเงินเพื่อเงินกู้เพื่อการส่งออกได้ง่ายด้วย

4) อัตราค่ากระแสไฟฟ้าสำหรับบริษัทส่งออกที่ต้องใช้กระแสไฟฟ้า 200 กิโลวัตต์ต่อชั่วโมง หรือน้อยกว่า จะได้ส่วนลดร้อยละ 30

6. อุตสาหกรรมที่ได้รับเลือกให้อยู่ในเขตอุตสาหกรรมส่งออก ได้แก่ อุตสาหกรรมผลิตอาหาร เครื่องสำอาง ผลิตภัณฑ์พลาสติก ยาง หนึ่ง ยกเว้นรองเท้าและกระเป๋า วัสดุหีบห่อ ศิลปะการพิมพ์ เครื่องปั้นดินเผา ผลิตภัณฑ์เหล็ก เครื่องจักรและอุปกรณ์ เครื่องไฟฟ้าและอุปกรณ์ หลอดไฟฟ้า และสายไฟ การต่อเรือ อุปกรณ์เกี่ยวกับแว่นตาและเลนส์ อุปกรณ์การแพทย์ และวิทยาศาสตร์ เครื่องดนตรี เฟอร์นิเจอร์และเครื่องแต่งบ้าน เครื่องฉัก หอจักสาน เครื่องเดินทางและเครื่องกีฬา ผลิตภัณฑ์ผ้า ที่นอกเหนือจากนี้จะต้องได้รับอนุมัติจากกระทรวงพาณิชย์และอุตสาหกรรม

ง. การจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมส่งออกบาตานในประเทศฟิลิปปินส์

ประเทศฟิลิปปินส์มีส่วนที่คล้ายคลึงกับประเทศไทยมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เป็นประเทศที่กำลังพัฒนา ซึ่งอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน พื้นฐานทางเศรษฐกิจก็ไม่แตกต่างกันมากนัก และนโยบายในการพัฒนาประเทศ ก็มีหลักการเช่นเดียวกัน เห็นได้จากนโยบายในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของฟิลิปปินส์ ซึ่งเน้นหนักในด้านต่าง ๆ ทั้งการพัฒนาการเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมเพื่อเป็นแหล่งงาน และยกระดับมาตรฐานการครองชีพของประชาชน พัฒนาการท่องเที่ยว ปรับปรุงแหล่งเสื่อมโทรม มีโครงการพัฒนาเมืองและชนบท เป็น โครงการพัฒนาครินิดา (Manila Bay Development Program) มีนโยบายที่จะย้ายบริเวณอุตสาหกรรม ซึ่งก่อปัญหาสภาวะแวดล้อม ปัญหาการจราจร และปัญหาอื่น ๆ ให้ออกไปอยู่บริเวณรอบนอกในรัศมี 50 กิโลเมตร จากศูนย์กลางเมือง

ในด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม ได้มีนโยบายเร่งรัดการจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมส่งออก โดยศึกษาวิธีการและแนวทางในการดำเนินงานจากประเทศที่ได้จัดตั้งมาแล้ว เช่น สาธารณรัฐจีน และได้มีการปรับปรุง

กฎหมายต่าง ๆ เพื่อช่วยในการพัฒนาเขตอุตสาหกรรมส่งออก

1. ลักษณะของเขตอุตสาหกรรมส่งออกบาตาน (Bataan Export Processing Zone) แหลงบาตานได้ถูกกำหนดเป็นแหล่งที่ตั้งชุมชนใหม่ของโครงการพัฒนานครนิลา อยู่ห่างจากนครหลวงโดยทางเรือประมาณ 55 กิโลเมตร และโดยทางรถยนต์ประมาณ 170 กิโลเมตร เขตอุตสาหกรรมส่งออกบาตานได้ตั้งขึ้นในบริเวณนี้ มีเนื้อที่ประมาณ 4,520 ไร่ และได้เริ่มดำเนินการศึกษาค้นเสาะธุรกิจและสังคมใน พ.ศ. 2515 เริ่มพัฒนาทางด้านกายภาพในปลายปี 2516

การพัฒนาเขตอุตสาหกรรมส่งออกบาตาน มีลักษณะที่แตกต่างจากเขตอุตสาหกรรมส่งออกในประเทศอื่น ๆ คือ เป็นส่วนหนึ่งของโครงการพัฒนาเมืองใหม่ในหลาย ๆ เมือง เพื่อลดการขยายตัวของนครนิลา โดยจะให้เขตอุตสาหกรรมส่งออกเป็นแหล่งแรงงาน มีการจัดสร้างสาธารณูปโภคหลักเพื่อเป็นส่วนประกอบของเมืองใหม่ เช่น ไฟฟ้า ประปา ถนน จัดสร้างขึ้นตามความจำเป็นของผู้ใช้ ส่วนท่าเรือ สนามบิน อ่างเก็บน้ำ ดำเนินการก่อสร้างเป็นขั้นตอน ถนนที่จะจัดสร้างขึ้นใหม่ เป็นถนนสายประธานเชื่อมระหว่างนครนิลาและเขตอุตสาหกรรมส่งออก เพื่อย่นระยะทางการขนส่งเข้าออกนครนิลาให้สั้นกว่าเดิม จะเริ่มใช้ได้ในปี 2520 การพัฒนาเขตอุตสาหกรรมส่งออกในลักษณะสร้างเมืองใหม่นี้ ต้องลงทุนสูงมาก เพราะสาธารณูปโภคที่สร้างขึ้นจะใช้เพื่อชุมชนใหม่ด้วย

นอกจากสาธารณูปโภคต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว ยังมีสิ่งก่อสร้างตามโครงการพัฒนาเขตอุตสาหกรรมส่งออกบาตาน ได้แก่ ตึกบริหารงานเขตส่งออก 5 ชั้น โรงงานมาตรฐานและโรงงานที่เอกชนจัดสร้างขึ้นเอง โรงภาพยนตร์ และสถานโบว์ลิ่ง ศูนย์การค้า โรงแรม โรงพยาบาล ที่พักอาศัย โรงเรียน และสนามกอล์ฟ

2. การบริหารงานเขตอุตสาหกรรมส่งออกขากาน ขึ้นกับสำนักงานของประธานาธิบดี มีคณะกรรมการบริหาร ประกอบด้วยประธานกรรมการ 1 คน และคณะกรรมการอีก 5 คน ซึ่งประธานเขตอุตสาหกรรมส่งออกเป็นประธานกรรมการ และคณะกรรมการประกอบด้วยผู้แทนหน่วยราชการต่าง ๆ เช่น ปลัดกระทรวงการคลัง ผู้ว่าการธนาคารกลางแห่งชาติ รองประธานคณะกรรมการการลงทุนและการพัฒนาแห่งชาติ ปลัดกระทรวงพาณิชย์ รองประธานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน และมีเจ้าหน้าที่ระดับต่าง ๆ ทำหน้าที่ในด้านบริหาร วางแผนและพัฒนา กำเนินกิจการ ตลอดจนบำรุงรักษา รวมทั้งสิ้นประมาณ 80 คน

3. สิ่งจูงใจและสิทธิประโยชน์ที่นักลงทุนจะได้รับจากเขตอุตสาหกรรมส่งออก คือ

1) ในด้านภาษีอากร

- (1) ได้รับการยกเว้นภาษีอากรสำหรับเครื่องจักร เครื่องมือ เครื่องใช้ และวัตถุดิบ ซึ่งส่งเข้ามาภายในประเทศ
- (2) ยกเว้นภาษีสำหรับการส่งสินค้าออก
- (3) ยกเว้นภาษีเทศบาลและภาษีท้องถิ่น
- (4) การขาดทุนเนื่องจากการดำเนินงานในช่วง 5 ปีแรก สามารถนำมาเป็นส่วนลดสำหรับหักจ่ายภาษีเงินได้ของ 5 ปีต่อไปได้
- (5) ค่าเสื่อมราคาของอสังหาริมทรัพย์ สามารถนำมาลดหย่อนภาษีได้

2) ด้านการแลกเปลี่ยนเงินตราและด้านการเงิน

- (1) การแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศเพื่อใช้ในการสั่งซื้อสินค้า เครื่องมือและวัตถุดิบต่าง ๆ เข้าประเทศ จะได้รับการพิจารณา ก่อน
- (2) การกู้เงินจากสถาบันการเงินจากต่างประเทศ จะได้รับการรับประกันจากรัฐบาล

3) เกี่ยวกับผู้ลงทุนต่างชาติและช่างเทคนิค

(1) ชาวต่างชาติสามารถเป็นเจ้าของและควบคุมกิจการ
ได้เต็มที่

(2) ชาวต่างชาติซึ่งลงทุนอย่างน้อย 100,000 ดอลลาร์
สามารถอยู่ในประเทศฟิลิปปินส์ได้ครบเท่าที่ยังคงลงทุนอยู่

(3) ช่างเทคนิคชาวต่างประเทศ สามารถอยู่ได้ในฐานะ
ผู้คุมงาน ช่างเทคนิค หรือที่ปรึกษา ในระยะ 5 ปีแรก นับแต่เริ่มจดทะเบียน
ดำเนินการ และในจำนวนไม่เกินร้อยละ 5 ของคนงานทั้งหมดในงานแต่ละ
ประเภท ผู้ติดตาม (สามีหรือภรรยา) และบุตรที่ยังไม่แต่งงานและอายุไม่เกิน
21 ปี สามารถอาศัยอยู่ในฟิลิปปินส์ได้

4) การรับประกันการลงทุนของชาวต่างชาติ

(1) ผู้ลงทุนชาวต่างชาติ สามารถส่งเงินผลกำไรและเงิน
ปันผลจากการลงทุนออกนอกประเทศได้เต็มที่และทุกเวลา ในอัตราแลกเปลี่ยนที่
ได้เปรียบ

(2) จะไม่มีการยึดหรือเวนคืนทรัพย์สิน ซึ่งเป็นการลงทุน
ของชาวต่างชาติ นอกจากเพื่อใช้ในการดำเนินสวัสดิการของชาติ และการป้องกัน
ประเทศ ซึ่งในกรณีเช่นนี้ จะได้รับการชดเชยเพื่อเป็นการทดแทน

5) การอำนวยความสะดวกในการทำงาน

(1) เอกสารหลักฐานและวิธีการขั้นตอนต่าง ๆ เพื่อการ
ส่งออกหรือส่งสินค้าเข้าภายในเขตส่งออก จะทำให้ง่ายขึ้นและสามารถดำเนินการ
ได้ภายใน 48 ชั่วโมง

(2) วิธีการจ่ายชำระเงินค่าไฟฟ้า ประปา ค่าเช่า จัดทำ
ให้ง่ายขึ้นและรวมจ่าย ณ ที่แห่งเดียว

4. อุตสาหกรรมที่ได้เข้ามาดำเนินงานในเขตอุตสาหกรรมส่งออก
แล้ว มีจำนวน 39 โรงงาน มีคนงานประมาณ 7,000 คน และมีเพียง 10
โรงงานที่ดำเนินการโดยชาวฟิลิปปินส์ นอกนั้นเป็นการร่วมทุนกับต่างประเทศ

เช่น สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย ญี่ปุ่น เยอรมันี่ ฯลฯ และยังบริษัทเอกชน และหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องร่วมดำเนินงานในด้านกาให้บริการต่าง ๆ เช่น คลังสินค้า ธนาคาร การให้กู้ยืม การบรรจุหีบห่อและการพิมพ์ แกสที่ใช้ในการอุตสาหกรรม บริการที่ปรึกษาในด้านภาษีและการจัดการ

อุตสาหกรรมที่ได้เปิดดำเนินการแล้วได้แก่ การผลิตกระดาษลูกปัด และเลื่อย ฝ้ายยืนสีและแจกเกิด กางเกงชายและหญิง เสื้อผ้าที่ทำด้วยผ้าดัก แจกเกิดในลอนและขนสัตว์ การก่อและซ่อมเรือ ไม้แปรรูป ทั่วถึงรถยนต์ รองเท้าสตรี เคบินเรือ กระจาเป่าถือทำด้วยหนัง เส้นใยดัก วิทยุทรานซิสเตอร์ รองเท้าหนัง ฯลฯ กิจการเหล่านี้คิดเป็นเงินทุนดำเนินการทั้งหมดประมาณ 300 ล้าน-ดอลลาร์

5. ผลจากการพัฒนาเขตอุตสาหกรรมส่งออกภายนอก เนื่องจากเขตอุตสาหกรรมส่งออกแห่งนี้ เป็นส่วนหนึ่งของโครงการพัฒนาเมืองและชนบท ซึ่งจะต้องใช้เงินจำนวนมากในการพัฒนาระบบสาธารณูปโภคหลัก เช่น ท่าเรือ สนามบิน จึงโยเป็นไปตามเป้าหมายเท่าที่ควร และการขนส่งวัตถุดิบและผลผลิต เพื่อนำเข้าและส่งออก ซึ่งยังต้องใช้ท่าเรือผลิตา เพราะท่าเรือน้ำลึกสำหรับขนถ่ายสินค้าที่บาดานยังไม่ได้ปลูกสร้าง และต้องขนส่งทางบก ซึ่งใช้เวลาถึง 5 ชั่วโมง ทำให้เกิดความล่าช้า แต่อย่างไรก็ตาม สิ่งจูงใจการปฏิบัติงานและบริการที่รวดเร็วก็เป็นสิ่งดึงดูดความสนใจของนักลงทุน รวมทั้งอัตราค่าจ้างแรงงานระดับต่าง ๆ ไม่สูงเกินไป และมีจำนวนพอเพียง ตลอดจนบริการทางสังคมที่รัฐให้แก่ผู้ลงทุนได้รับความสะดวกมากขึ้น แม้ว่าผลจากการดำเนินงานของเขตส่งออกในขณะนี้ยังไม่เด่นชัด เนื่องจากโครงการต่าง ๆ ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ เพราะเป็นการสร้างชุมชนใหม่ ซึ่งต้องอาศัยเวลาและเงินทุนจำนวนมาก แต่ในอนาคตเมื่อชุมชนแห่งนี้เจริญขึ้นเต็มที่ เขตอุตสาหกรรมส่งออกแห่งนี้คงจะส่งผลให้เห็นอย่างเด่นชัด ทั้งในด้านเศรษฐกิจและสังคม ในเมื่อมีการวางพื้นฐานในด้านต่าง ๆ เป็นอย่างดี

จากตัวอย่างเขตอุตสาหกรรมส่งออกในแต่ละประเทศ จะเห็น
ได้ว่าการจัดตั้งของแต่ละประเทศล้วนมีรูปแบบเฉพาะของตนเอง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ
วัตถุประสงค์และสภาพแวดล้อมของแต่ละประเทศ สิทธิประโยชน์ที่จะให้แก่
ผู้ลงทุนส่วนใหญ่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน โดยเฉพาะประโยชน์ทางด้านภาษี
และความสะดวกในการประกอบอุตสาหกรรมซึ่งผู้ลงทุนจะต้องพิจารณาเองว่า
เหมาะสมกับกิจการของตนหรือไม่ ในขณะที่ตัวผู้บริหารเขตอุตสาหกรรม
ส่งออกก็จะพิจารณาว่ากิจการนั้นเหมาะสมหรืออยู่ในหลักเกณฑ์ให้เข้าอยู่ได้หรือ
ไม่